

Nesmrtnemu Leonu.

Videl trato sem zeleno,
v rosnih kapljah zatopljeno,
prašal sem jo, kaj tako žaluje.
Pa mi reče: Je-li tebi tuje,
da Leona ni med nami več!

Slišal tožne sem zvonove,
prašal bridke sem glasove,
kaj togujejo mi neprestano.
Rekli so mi: Mar ni tebi znano,
da med nami ni Leona več?

O cvetovi solznorosni,
vi zvonovi tugonosni,
ne žalujte v tugi neizmerni,
ne bodite toli lahkoverni,
da Leona bi ne bilo več!

Baš so moje lastovice —
misli moje, te novice
iz tujine mi prinesle daljne,
da so prazne te besede žaljne,
da Leona ni med nami več.

Saj tako se čolnič varno
ziblje čez morjé viharo,
ko na nebu zvezdica-vodnica
ni zakrila jasnega mu lica.
To je Leon! — To je duh njegov!

In na pašo sredi čede
radosten pastir prisede,
ne bojé se ga ovčice vdane,
saj jim zlahtne je ponudil hrane...
To je Leon! — To je duh njegov!

Tam pri knjigi modra glava
resne misli razmišljava,
in naenkrat zažari mu lice:
bister um je segel do resnice...
To je Leon! — To je duh njegov! —

In po strmi poti hudi
siromak se s trdom trudi,
z žuljavo roko si čelo briše,
oduševljen stopa vedno više...
To je Leon! — To je duh njegov! —

Ko se mladi dan ustvarja,
ko večerna tone zarja,
kar lepote stvarnica razkriva
vso umetnik v umotvor presniva...
To je Leon! — To je duh njegov...

O vi cveti solznorosni,
vi zvonovi tugonosni,
kamorkoli gledate po sveti,
bi Leona morali zazreti —
saj njegove smrti ni nikjer! —

Res nekje tam v rakvi tesni,
tam ostanki so telesni...
Ali tisto ni bil on nikoli! —
Naj le zemlja prah njegov izvoli,
duh izginil mu je iz pepela,

dokler cerkev k nebu bo strmela,
živel v cerkvi Leon bo vsekdar!

Silvin Sardenko.

